Ч. 36. Середа 1 марта (16 лютого) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Спільні Делеґациї.

На суботнішнім засіданю австрийскої делеґациї промовляв другий з черги рускої делеґат, а то Ник. Василько з Буковини. Бесіда єго звучала:

В виводах заступника галицких Русинів, пос. Цеглиньского, вже зазначено руске становище супротив загаричної політики ґр. Еренталя. Як він, так і я, другий руский делеґат, можу тільки заявити, що ми відносимо ся до тої політики з повним довірєм. Та для повного вияснення нашого становища видаєть ся мені потрібним висловити ся ще з як найбільшою отвертістю в справі, яку товариш Цеглиньский тільки злегка порушив, т. є. в справі нашого становища супротив Росиї.

В наших делеґацийних дебатах не міг остати незамічени і необговореним почдамский з'їзд. З виводів міністра заграничних справ переважна часть делеґатів винесла враженє, що той з'їзд не тільки не звернений проти мирових намірів нашої випробованої політики тридержавного союза, але ще й до певної міри означає дальше ослабленє небезпеки війни, отже являєть ся подекуди моментом, користним для політики мира.

Одначе се на жаль не дало міністрови війни приводу ощадити нам, делеґатам, більших обтяжень на войско і фльоту. Навпаки, ми стоїмо перед призволенєм на войскові видатки, які з огляду на фінансове положенє держави і податкову силу населеня являють ся занадто важкими. Політичний барометр може показувати злу погоду, отже вимагає справної армії і фльоти. Сей короткий натяк міністра внутрішних справ з'єдинив переважну більшість делеґатів кругом міністра війни і в результаті приніс призволенє на єго домаганя.

Як се дуже влучно сказав др. Ґрабмаєр, до якого виводів я вповні прилучаю ся, так і я кажу: Ми не збро̂їмо ся против нікого і проти всіх. Територияльно ми зовсім наситені і не бажаємо нічого, як задержати в супокою то, що наше. Та коли хто тут нам заступає дорогу, коли хто хоче загрожувати нас в нашім правнім посіданю, повинен знайти нас узброєними. Се є арґумент, який заставив нас дати призволенє на войскові видатки.

Тими кількома словами хотів би я дати поясненє російській публичній опінії, яка від часу моїх виводів в нашій — войсковій комісиї в богатьох, між ними дуже визначних і навіть півофіцияльних дневниках, — що згадаю тільки серию статей „Нового Времени“ — підсуває рішеню Русинів голосувати за войсковими видатками зовсім инше значінє.

Коли я наше призволенє на нові войскові тягари поставив в звязку з ненавистию рускопо народу до російского царизму, то з сим зовсім не була звязана тенденция дати вислів военному настрови австрийских Русинів против російского народу, який є для нас братним народом славяньским, а вже як найдальше був я від фантастичної думки помогти нашим руским землякам в російській Україні війною і ірредентою против їх матірної держави російскої.

Як товариш Цеглиньский так і я як найгорячійше витаю початок ліпших відносин до російскої держави, що являє ся успіхом ґр. Еренталя, якому в інтересі всесьвітного мира належить ся як найбільше признанє. Однако мимо того маю я, як заступник австрийских Русинів, велику причину ненавидіти російский царизм, а то ось з яких приводів:

З великим трудом, особливо в Галичині, де звістна система, якої близше обговоренє тепер не належить сюди, спиняє наш національний розвиток, працюють справді патріотичні, національно сьвідомі мужі над культурним та економічним розвитком наших руских мас. З найбільшими трудностями поконуємо ми в Буковині крок за кроком опір Румунів.

4)

Дещо з техніки.

Написав — К. Вербин.

(Дальше).

Зайдім тепер на кінематоґрафічне представленє. Порозліплювані на місті афіши заповідають сензацию, бо між иншим має бути представлений замах на великого князя Серґія в Москві.

Саля битком набита і всі з нетерпеливостию вижидають представленя. Нараз гаснуть сьвітла і в сали робить ся темно. Лиш з одного місця, десь позаду за видцями виходить сьвітло і лучі єго падуть на полотно, що замість звичайної куртини заслонює нині сцену. На полотні робить ся велике ясне місце, на котрім небавком мають показати ся живі образи. За малу хвильку чути якесь туркотанє — то туркотить машина кінематоґрафу, котра зачинає розвивати з одного валочка і навивати на другий пасок з фотоґрафічними знимками і на полотні зачинають показувати ся образи: інтересні хвилі з борби двох силачів, сцени з російско-японьскої війни, ходяча панорама краєвидів, зроблена підчас їзди поспішним поїздом і т. ин.

Але публика нині інтересує ся лиш дуже мало тими красними річами і дожидає нетерпеливо образів, що мають показувати ся аж на самім кінци. Ах, бо то й страшні прийде ся оглядати сцени; замах на великого князя Серґія, котрий на Кремли в Москві став ся жертвою підкиненої бомби. Всі дожидають нетерпеливо сих образів, але декому з видців насувають ся сумніви, чи то може бути, бо й яким чином в так страшній хвили міг знайти ся якийсь фотоґраф, котрий би зараз робив знимки? Ба, що ще дивнійше! Коли за малу хвилинку сьвітло впало знов на полотно, показав ся на нім образ, представляючий заговірників, як они приготовляють ся до замаху. В якійсь понурій пивници одні сидять при столі, другі стоять і очевидно нараджують ся, бо щось ніби говорять, розкладають руками, а один з них держить щось в руці і схиляє ся до землі. Другі дивлять ся і ніби кажуть, що так буде добре; відтак тягнуть жереб, котрий з них має виконати замах.

Вибраний жеребом до виконаня замаху прирікає торжественно, що виконає єго і на знак того подає руку кождому з товаришів, а відтак беруть ся робити бомбу. Видцям аж мороз іде по тілі, коли они видять, як тоті люди на образі, мов би таки дійстно живі, приносять якусь бляшану коробку, наповняють єї з цілою осторожностию динамітом, цьвяхами і другими подібними річами, а зладивши бомбу, ще раз подають собі руки на знак безусловної солідарности і дружби та лагодять ся до виходу і виконаня того, що постановили.

Звідки міг о тім всім знати фотоґраф, як могло єму удати ся зробити знимку якраз в тій хвили, коли заговірники нараджували ся? — так подумає собі зараз кождий недовірчивий.

Ледви що хтось міг так собі подумати, як нараз щезає той образ на полотні а на єго місце виступає другий: показуєсь улиця, вкрита снігом, перед якимсь монументальним будинком почорнілим зі старости, котрого фасаду видко більше менше аж до другого поверха. На ґзимсах від вікон лежить також сніг а видці не потребують богато фантазії, щоби уявити собі, що знаходять ся в Москві серед зими і то на історичній площи Кремля.

Нараз робить ся рух. Над'їзджає великий князь! Цікаві люди стають на улици і оглядають ся на право, звідки над'їзджає карита. Показує ся однак, що то не парадна царска карита, котрою над'їздить найвпливовійший чоловік в державі, чоловік, котрого всі боять ся. Коні якісь дуже подібні до шкап при звичайних дорожках, та й перебирають ногами як ті шкапи. Але карита замкнена а крізь віконце показуєсь тепер голова великого князя в шоломі з золотим орлом, подібна дуже до образків в ілюстрованих ґазетах, що подавали портрет убитого вел. князя. Аж ось з помежи людий, що знайшлись случайно на улици, висуває ся один мужчина, в котрім видці сейчас пізнають того, котрий витягнув жереб і підняв ся виконати замах. Єму байдуже про тих кількох, високого росту поліцаїв, що стоять на улици; він підходить зі своєю бомбою до карити і кидає єї під колеса.

На щастє фотоґрафічна знимка не може передати того гуку, який тепер настає від ви-

В Галичині веде наш напрям розпучливу боротьбу з польскою перевагою.

А хто-ж тут і там є тайним союзником національних противників? Російскі емісарі! Нашій рускій національній освідомляючій праці протиставить ся підпирану великими грошевими засобами в Росиї акцию в російскім національнім дусі в церкві і школї, отже акцию денаціоналізацийну. З Росиї піддержує ся на рускій териториї Австриї російску ірреденту через ґазети, закладанє приватних шкіл, читалень і кас, а передовсім через підкуплюванє впливових селян, дяків і т. д. Офіцияльні російскі особистости, як члени думи ґр. Бобрінский і Стахович обдаровують нас подорожами по Галичині і Буковині. Офіціозні ґазети, як „Новоє Время" похваляють ті акциї. Особистости, звістні серед руского народу в Галичині і Буковині як російскі емісарі, приймає ся в Петербурзї, Москві і т. д. на бенкетах і зборах, в яких беруть участь російскі офіцияльні особистости. І все те діє ся під мовчазним покровом царского правительства. А потім „Новоє Время" обурює ся, коли ми, австрийскі Русини даємо вислів нашій зрозумілій неприхильности до царизму, який нам тут в Австриї національно загрожує!

Та ми маємо ще одну причину: В Росиї живе коло 25 міліонів Русинів. І та денаціоналізация, яку Росия пропаґує в Австриї, панує в усіх областях супротив руских горожан Росиї. Для приміру ось що: Русини, на скілько ходить о народнє шкільництво, уважають ся в Росиї не чужоплемінною народностию, тілько російскою, щоби для иих не обовязували виїмкові постанови що до чужоплемінних народностий, після яких в двох найнизших клясах викладовою мовою має бути їх рідна мова! За те Русини в Україні не зазнають зовсім користий, які мають Росияни. І так в постановах про товариства уважає ся їх чужоплемінною народностию, так само є що-до української літератури і праси, на скілько ходить о видавництва в Росиї. Але рускі літературні видавництва в Австриї уважає російске правительство російскими, щоби могло відносити ся до них на основі цлової тарифи як до російских видань, імпортованих зза границї і накладати на них цло!

Таким чином Українець в Росиї уважає ся властями то Українцем то Росиянином, відповідно до того, чи прихильність до одної, чи до другої народности дає ліпший привід до гнетення єго.

Отже ми, Русини, справедливо домагаємо ся, щоби Росия нашим землякам в своїй державі не забороняла культурної спільности з нами. Ми не можемо симпатизувати в системою правлїня, яке нехтує те наше самозрозуміле домаганє, а за те штучно, найнегіднїйшими способами пропаґує неістнуючу культурну спільність галицких Русинів з Росиянами.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 28-го лютого 1911.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї надало почтовому контрольорови у Львові Фр. Зайончкови посаду почтового управителя в Чорткові; а старшому офіциялови почтовому в Дрогобичи Каст. Марчиньскому посаду контрольора почтового в Бучачи. — П. Намістник іменував концепістів Намістництва Евг. Бавдіша, Мар. Слоньского, Ром. Вільчка, Ром. Слоньского, Сатурн. Мравінчіча і Фр. Нечьоняжкевича комісарями повітовими.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старшого комісаря повітового Тад. Макаревича з Чорткова до Львова, секретарів Намістництва Станислава Токаржа з Сокаля до Львова, Кар. Мариянського зі Львова до Ясла, повітового комісаря дра Т. Хмелерского з Рогатина до Львова, концепіста Намістництва Апол. Лясковского з Жидачева до Снятина, практикантів концептових Намістництва: Меч. Даевского зі Львова до Рогатина, Стан. Гутї'ого зі Львова до Збаража, Тад. Соколовского зі Львова до Жидачева.

— **Реколєкциї для духовеньства** уладжувані заходом товариства сьв. ап. Павла почали ся вчера в духовнім семинарі при участи 210 сьвященників. Реколєкциї читає Є. Е митрополит ґраф Андрій; покінчать ся науки в пятницю дня 3-го марта. З огляду на те, а також іззa продовженя університетских ферий, речинець приїзду питомців до семинаря відложено на пятницю по полудни.

— **В Журові** повіта рогатиньского в день Стрітеня Господного згоріла до тла церков враз з цїлим інвентарем. Журів числить всего 480 душ, з чого половина остає в Америцї. На 480 душ всего 15 господарів земельних; а решта зарібники. Через 70 літ не мали Журівці церкви і коморували в костелї. При помочи бл. п. кардинала Сильвестра (котрий дарував цїлий материял деревляний) і при помочи добрих людий побудували Журівці 1891-го р. церков, котра власне тепер згоріла. Хотяй дуже прикре положенє наше, ми однак не тратимо надії і сейчас приступаємо до будови нової мурованої церкви. Гршний у нас всего з асекурациї 10.000 К. До того вложимо, що будемо могли, а що до решти відкликуємось в імя Божого і патриотичного обовязку до нашої жертволюбивої П. Т. суспільности з надією, що она видячи важність нашої справи і наше прикре положенє зволить ласкавим датком причинитись до збудованя нової церкви. Ласкаві датки просимо присилати на руки о. Волод. Давидяка пароха в Журові почта в місци.

— **Шевченкові роковини у Відни.** Заходом українських товариств „Січ", „Родина", „Поступ" і „Кружок Земляків" у Віднї відбудуть ся в суботу дня 4 марта 1911, в салі Josefssaal, VIII, Josefsgasse ч 12 вечерниції в память 50 тих роковин смерти Тараса Шевченка з богатою програмою.

— **Шевченкові роковини в Бережанах** відьяьваткує ся дня 5 марта. — В тім дни уладжує бережанський „Боян" враз з всіми українсько-рускими товариствами величавий концерт в салі Надії.

— **Вправи до здвигу.** Члени всїх „Січий" і „Соколів" що є філїями „Сокола-Батька" нехай готовлять ся на здвиг в червни 1911 у Львові. Хто не належить ще до „Січи" або „Сокола" нехай вписує ся в члени. Подбати про однострій! Робити здвигові вправи! — Сокіл-Батько.

— **Торговля дівчатами в Галичині** процвитає як нїякий инший краєвий промисл. Вісти, що тут або там пропала без слїду дівчина, стали щоденними, а поліцийні власти стоять у переважній

буху бомби, але видцям представляє ся такий образ знищеня, що они й без гуку можуть аж надто добре зрозуміти страшну силу вибуху. Піднимає ся чорна хмара диму а сніг і порох мов густий туман вкривають на хвилинку цїле місце тої страшної події. Ще заким той туман зовсім розступив ся, видко, як з воздуха спадають якісь відломки, очивидно від воза, котрий розірвало на тисяч куснів. А тепер — видцям аж мороз іде по тілї — на бруку видко останки карити, поломані колеса, пороздирані подушки, позагинане зелїзє і инші предмети, котрі вже трудно розпізнати, до чого они служили. Кількох сьвідків тої страшної сцени втїкає піднявши руки в гору, другі відважнїйші збігають ся на місце катастрофи а кількох найсьміливійших кидає ся на убийника, котрий надармо силував ся втечи а котрого по безуспішнім опорі таки арештують.

Іменно тота сцена, підчас котрої з убийника майже одінє здирають і таки добре бють кулаками, єсть так знаменито представлена, що навіть тоті з видців, котрі спершу сумнївали ся, чи ті образи можуть бути дійстно фотоґрафічними знимками справдешного замаху, зачинають вже вірити, що то знимки з дійстности, тим більше, що зараз по тім відбуває ся ревізия арештованого з такою енергією, на яку можуть здобути ся лиш поліцисти при виконуваню своєї служби.

Всї аж лекше віддихають, коли представленє скінчило ся, бо треба таки сильних нервів, щоби цїлій тій страшній події придивляти ся з повним спокоєм. З чувством жалю для жертви фанатизму, котрий не лякає ся нїчого, з подивом відваги і самопожертвованя а ще більше з подивом для тої штуки, котра так зручно уміє підхопити того рода страшні сцени і так природно представити їх в образах, розходять ся видцї домів.

А всеж-таки кождому, хто лиш трошки годен розважно подумати, не треба й говорити, що цїлої тої події не можна було прецї зняти фотоґрафічним способом для кінематоґрафу і що цїлий той образ то лиш штучне наслїдуванє того, що стало ся в дійстности.

Та й дійстно публика не виділа тут так само як і в тих сценах з поля війни нїчого більше як лиш добре устроєну комедию, котра відбула ся не на бруку в Москві, лиш на великім, умисно до того уладженім подвірю у Вінсен коло Парижа. Підприємець, котрий виробляє фотоґрафічні знимки для кінематоґрафічних представлень, запросив був свого часу кількох журналїстів, щоби они придивили ся, як він лагодить образи представляючі замах на великого князя в Москві, і в той спосіб цїла тайна вийшла на верх.

То була також в своїм роді штука зладити такі знимки для кінематоґрафу. Треба було більше як 50 статистів, щоби представити цїлу сцену з замахом о скілько можна вірно і аж по многих і дуже трудних пробах удало ся остаточно все так уладити, що вже можна було робити знимки. Найменше трудности робила перша сцена представляюча заговірників в пивници. Та й особу, котра мала представляти великого князя, не трудно було вишукати. Труднїйше прийшло ся представити наслїдки вибуху бомби. На „монументальнім" будинку в глубині, що був лиш намальований, треба було представити слїди вибуху.

В тій цїли, коли зроблено знимку з підкиненя „бомби", треба було перестати робити дальші знимки а кількох зручних малярів мусїло зараз чим скорше малювати на полотняній стїні розколини в мурі, повідпаданий тиньк і ґзимси та повибивані вікна.

Дим з підкиненої бомби зроблено в той спосіб, що запалено якийсь порошок, котрий робить богато диму а туман пороху і спадаючі відломки зробило кількох робітників, що стояли на дасї шопи і в даній хвили висипали кілька мішків пороху та скидали на місце катастрофи предмети, котрі собі вже перед тим приготовили. Позаяк инші знимки, котрі тут роблено з довшими перервами, виступали в кінематоґрафі без перерви, то могли очивидно тим більше робити вражінє дійстности.

Коли же зловлене убийника і ревізия на єго особі удали ся так знаменито і так зовсім природно, то длятого, що підприємець взяв собі за статистів людий з тих кругів париского населеня, у котрих бійка та шукане по чужих кишенях єсть хлїбом насущним. Так отже стало ся, що тоті перебрані Москалї і московскі поліцаї, одушевившись своєю ролею мало що не так само побили уданого убийника, як правдиві правдивого.

Ось в чім тайна кінематоґрафу. Але знаючи еї, нехай нїхто не думає, що то так легка річ, як би то здавало ся. Иноді можна побачити й такі сцени, котрі дійстно незвичайно трудно представити і котрі для статистів можуть бути навіть дуже небезпечні. Просимо лиш собі подумати таку сцену з кінематоґрафу, де поліция і публика в погони за злодіями скаче у воду, в ставок, або ріку. Для видців то забавна сцена, але для тих, що служать за статистів до таких знимок, то гірка робота.

(Дальше буде).

части сих випадків безсильними. В сих днях вдова Йосифа Штерне, що має склеп з печивом при ул. Личаківскій ч. 10, донесла поліциї, що єї 14-літна донька Мария виїхала кудись. Перед тим говорила матери, що якась знакома „касиєрка" радить її виїхати на всхід „до гарему". Правдоподібно дівчина стала жертвою торговлі людским товаром. Поліция ровіслала стежні листи на всї сторони. — З Катовиць доносять, що там увязнено торговельника людским товаром Дрекслєра та єго 20 аґентів. Дрекслєр займає ся експедициєю дївчат з Галичини і польского королївства до публичних домів за границею.

— Справа памятника Шевченка в Києві. „Рада" доносить, що в касї київскої міскої управи з днем 14 с. м. зібрано 41.878 рублїв 46 коп. на памятник Т. Шевченка. Сими днями полтавска ґубернска управа повідомила обєднаний комітет, що дня 14 січня с. р. в управі було жертв на 32.443 рублїв 99 коп. В золотоношскім земстві зібрано 4.500 рублїв на памятник. Разом, по відомостям комітету, фонд на памятник виносить 79 821 рублїв 83 коп. — Доси до обєднаного комітету наспіло 38 проектів памятника. Засїдане жірі та обєднаного комітету відбуло ся дня 28 см в сали київскої міскої ради.

— Американки у войсковій службі. Недавно в Сполучених Державах зроблено пробу з допущенєм женщин до войскової служби, на початок у фльоті. Женщин допускають до ріжних розмірно лекших робіт на кораблях. Від кандидаток жадає ся лікарского сьвідоцтва про цїлковито вдоволяючий стан їх здоровля. Матрози стрітили сю новість не дуже прихильно і особливо настають на те, щоби женщин не допускано до служби в кухни. Правительство рішило вербувати на воєнні судна женщини не тільки тому, що їх служба платить ся дешевше як служба мужчин, але й тому, що в Америці все труднїйше звербувати відповідне число людий на другостепенні обовязки корабельної служби. Чи будуть женщини оставлені на войскових суднах і в разї війни, поки-що не рішено.

Господарство, промисл і торговля

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: „Ґазета Львівска" з дня 3. марта с. р. оголошує публичне розписанє достави цегли на рік 1911 для будови нового будинку адміністрацийного ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Дотичні оферти треба внести на приписаних формулярях до дня 28. марта с. р. година 12 в полудне до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Близші услівя сеї достави суть подані в „Ґазетї Львівскій" з дня 28. лютого с. р.

Переглянути їх або і дістати можна в відділї III. тутешної ц. к. Дирекциї зелїзниць державних.

Телеґрами.

Будапешт 28 лютого. Австрийска делеґация. На порядку дневім нинїшного повного засїданя кредит босанський. Перший промавляв дел. Кіярі.

Петербург 28 лютого. Міністер просьвіти затвердив димісию 12 професорів унїверситету в Москві. За участь в унїверситетских розрухах релеґовано внаслїдок зарядження міністра 67 студентів петербурґского унїверситету, 75 московского а 148 студентів з унїверситетів в Харкові, Новоросийску, Києві і Варшаві.

Білґрад 28 лютого. З причини конфлїкту з нїмецким послом міністер війни Ґойкович подав ся остаточно до димісиї. Зачувати, що богато висших офіцирів уступить з причини надужить при доставах войскових.

Константинополь 28 лютого. Вчерашне засїдане палати послів було дуже бурливе. Пос. Космідес, Грек, закинув правительству продайність. Розійшла ся чутка, що вел. везир наміряє уступити аж по залагодженю справи баґдадскої і адрийскої зелїзниці.

Нарва 28 лютого. З 500 рибаків, котрих крига занесла морем до острова Лявенсарі, виратувало ся 200 людий і прибуло на остров Сейскер.

Петербург 28 лютого. Царска Академія наук устроює дня 8 марта с. р. обхід роковин смерти Тараса Шевченка. Реферати відчитають: проф. Овсяніков Куликовский, Житецкий і Славиньский. Дня 9 марта відбуде ся відкрите погрудя Шевченка в Академії Штук красних.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посиішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, **3·55**, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, **3·40**, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Крехолецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).